

на своето поприще билъ просто морски разбойникъ. Особено зле си изпащали отъ него испанцитъ, които нѣкога му били отнели нѣкакъвъ корабъ съ стока. Нито за мигъ той не ги оставялъ на мира и успѣлъ да отнеме въ полза на Англия много испански колонии въ Северо-Западна и Източна Америка. Но неговото име, както и името на лордъ Ралей сж прочути още и съ това, че тѣ първи преминали презъ Магелановия протокъ, изследвали Тихия океанъ и открили голѣма часть съ островитѣ на Полинезия.

Елисавета била много доволна отъ радостнитѣ известия за новитѣ придобивки на Англия. Следъ всѣко околосвѣтско пжтуване адмиралитѣ се явявали съ богати дарове предъ свѣтлото лице на своята господарка, и ги обсипвала съ почести и награди.

Въ 1586. год. въ Лондонъ се прѣсналъ слухъ, че Дрекъ се връща следъ успѣшна експедиция, съ която присѣдинилъ къмъ Англия всички испански колонии, граничещи съ английскитѣ владения. Уреденъ билъ тържественъ приемъ въ Уайтъ-Голския дворецъ. Всички благородници, лордове и барони трѣбвало да се явятъ въ пълна парадна форма, за да присѣтствуватъ на посрещането на знаменития мореплавателъ.

Лондонъ се размърдалъ. Патриотична гордостъ изпълнила сърдцата на надменнитѣ велможи, които тайно помежду си наричали Дрека „пиратъ“. И всички побързали да се явятъ въ двореца. Елисавета протегнала милостиво ржка на колѣнничия предъ нея адмиралъ и съ цвѣтисти слова, по тогавашния обичай, поздравила героя.

Дрекъ кратко, но красноречиво поблагодарилъ на кралицата за милостивия приемъ и заявилъ, че корабитѣ съ богати стоки и образци отъ животни, птици и плодове отъ новозавоюванитѣ земи сж на пжтъ за Лондонъ, и че за сега той се осмѣлява да сложи предъ краката на Нейно Величество само едно съкровище. донесено отъ Новия Свѣтъ, което струва повече отъ злато.

Кралицата полюбопитствувала да узнае, не е ли това драгоцененъ камъкъ или, може би, рѣдкъ бисеръ.

— Не, Ваше Величество, — отговорилъ Дрекъ, ставайки, — това е най-скромниятъ отъ всички земни дарове. Това е билка, непозната досега въ Англия.

И адмиралътъ повикалъ единъ морякъ отъ своята свига и поелъ отъ него единъ малкъ фаянсовъ сждъ съ неугледни зеленикави листа, между които се виждали четири лилави цвѣтчета.

— Ето моятъ смиренъ подаръкъ на Ваше Величество, — казалъ Дрекъ, подавайки сжда на кралицата. — Той е непривлѣкателенъ на гледъ, но това растение, засѣто въ пѣсчлива почва,